

Bratka László

KÉT ABSZURD

Szemesnek sem áll a világ

Mínta normális látásszituációban lennék... Látom a világot. Az viszont nem normális, amit – a világ minőségében? a világ helyett? a világból? – látok. Két csontkéz ujjai mutatnak felém a mindent elborító sötétből. (A kezek az alkarcsont közepétől látszanak, ott olvadnak a sötétbe.) A csontujjak végén pedig szemek merednek rám.

Ugyanakkor mínta kívülről, szemből is látnám az arcomat.

Megvilágosodásként ér a felismerés... Illetve a mindent elborító sötét kontextusában helyesebb azt mondani, hogy „megsötétedésként”...

Tehát megsötétedésként ér a felismerés, hogy a mindent elborító sötétből kimeredő két csontkéz az én két kezem, a csontujjak az én ujjaim, és a végükön lévő szemekkel látom magam.

Na hiszen, ha majd egy óra tizenkét perc múlva felébredek ebből a rémálomból, akkor jó hangulatú, szép kis napnak nézek elébe! Mind a tizenkét szememmel.

Hát a csont lábujjaim végén lévő szemekkel mi van? Azokkal látom – lefelé valahogy világosabb van –, amint elrúgom a pöttyös labdát, aki vagyok. A labda pöttyei természetesen az én szemeim: azokkal látom majd a világot, amelybe egy óra tizenkét perc múlva felébredve megérkezem pöttyös labdaként.

*Othello, a velencei morbus, avagy azokat taszítjuk el magunktól,
akik őszintén ragaszkodnak hozzánk, avagy a csótányirtás új módszere*

Szín: Vélence, egy velencei palota konyhája, ahol a mosogatólefolyó bemegy a falba; a csempe alatt lévő üregben csótány-velencei palota van, a palota egyik hálósobáját látjuk. A baldachinos ágyban Othello és Desdemona, két csótány fekszik. A csótány már megrázza az ágy melletti asztalkán álló csengőt, és bejön egy csótány.

OTHELLO (*Desdemónának*): Hah, hát ő hág téged, ez a te Hágód?

DESDEMONA: Nem, én hú de hú vagyok!

OTHELLO (*a csótánynak*): Vedd el acélom!

A párna alól elővett spádéval ledöfi, a tetemet kirugdossa az ajtón, majd a spádét visszat teszi a párna alá, visszafekszik Desdemona mellé.

DESDEMONA: Te beteg vagy!

Othello megrázza az ágy melletti asztalkán álló csengőt, és bejön egy csótány.

OTHELLO (*Desdemónának*): Hah, hát ez a te Hágód?

DESDEMONA: Nem, én hú de hú vagyok!

OTHELLO (*a csótánynak*): Vedd el acélom!

A párna alól elővett spádéval ledöfi, a tetemet kirugdossa az ajtón, majd a spádét visszat teszi a párna alá, visszafekszik Desdemona mellé.

DESDEMONA: Te beteg vagy!

Othello megrázza az ágy melletti asztalkán álló csengőt, és bejön egy csótány.

OTHELLO (*Desdemónának*): Hah, hát ez a te Hágód?

DESDEMONA: Nem, én hú de hú vagyok.

OTHELLO (*a csótánynak*): Vedd el...

AZ ÚR HANGJA: Egymás után potyognak ki a falból a döglött csótányok. Az általam génmanipulált csótány irtja a saját fajtáját.

Lám, ragaszkodnak az emberhez, és mi mégis egymással irtatjuk és így eltaszítjuk őket magunktól.

EGY MÁSIK ÚR HANGJA: Te geszter!

(Kortárs, 2006/5.)

BRATKA LÁSZLÓ (1949–2006) VERSET ÉS PRÓZÁT IS ÍRT, MŰFORDÍTÁSSAL FOGLALKOZOTT. WESSÉLY LÁSZLÓ-DÍJAS VOLT.